71ste Jaargang — Nr 25. Zaterdag 20 Juni 1925

BUREEL EN REDACTIE :
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN.
Postcheks rekening nr 84855.
Telefoon 12

Abonnementsprijs : **fr. 9.00** per jaar, vooraf betaalbaar.
20 centiemen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN :
Prijs per regel . . fr. 0.50
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws . . . fr. 1.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00
KLEINE AANKONDIGINGEN :
van 1 tot 4 regels . . fr. 1.50
Elke regel meer . . fr. 0.25
Voor meer dan één inlassching prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor donderdag middag.

TONGEREN 20 JUNI 1925.

ONS MENGELWERK

Wij eindigen heden ons boeiend mengelwerk, **Orsino, de bandiet der Rotsvesting**, dat bij onze getrouwe lezers een algemeene bijval genoten heeft.

In ons aanstaande nummer zullen wij de afkondiging beginnen van
HELP U ZELVE, ZOO HELPT U GOD,
eene korte schets, die slechts een paar weken zal duren, door M. Jef Timmermans, die geen onbekende is voor de lezers van ons blad, en wiens bijdragen altijd met belangstelling gelezen worden.

Daarna zullen wij een nieuw mengelwerk afkondigen, dat niet zal moeten onderdoen voor « **Orsino** » en voor hetwelk wij van nu af een overgroote en welverdiende bijval voorspellen.

Ministerieele Krisis

xxx

De mislukking van de katholiek-socialistische samenspanning, heeft in gansch het land een diepe indruk gemaakt.

De voorstaanders van dit verbond kunnen hunne woede niet verkroppen over deze mislukking, en nu wordt de taalkwestie erbij gesleurd.

Als men niet danst zooals die heeren fluiten, dan wordt men voor Vlaamschhater, voor anti-demokraat en voor « Conservatief » uitgemaakt.

Wij vragen ons af wat Vlaamschgezindheid en democratie te stellen hebben met den afkeer der katholieken voor het samenspannen met de socialisten.

Is het dan alleen zuiver Vlaamschgezindheid een ministerie te vormen met een partij die de meest verstokte Vlaamschhaters bevat, zooals Pirard, Hubin, Brenez, enz.

Omdat wij vóór, gedurende en na de kiezingen de socialisten bestreden hebben, en blijven bestrijden, zijn wij conservatieve Vlaamschhaters?

« Konservatieven! » is tegenwoordig een scheldwoord geworden, dat sommigen naar het hoofd gooien van al wie geen vermetele waaghalzerij plegen wil. Hier en daar bestaat er een klen kappelletje, waar sommige heeren, die zich onfeilbaar wanen, een hoogen toon aanslaan en aan iedereen de les willen spellen. Wie niet JA knikt, is een « verstokte » conservatief, terwijl zij de geijkte demokraten zijn.

De woorden moeten een vasten zin hebben. « Demokratie » beteekent volksgezindheid; en « konservatism » is hetzelfde als behoudgezindheid. Welnu, wij zijn geen konservatieven, en zijn verre van alles te willen behouden wat bestaat. Op alle tonen schreeuwen wij het uit; en de misbruiken, die helaas! overal ingewoekerd zijn, klagen wij ongenadig aan. Aan elkeen willen wij zijn recht toekennen — zijn volle recht, niet zooals het door de socialisten, die recht en geweld voor hetzelfde aanzien, kan gedroomd worden, maar zooals het door de christene waarheid wordt uitgevaardigd. Wij willen voorzeker bewaren hetgeen goed is, maar even beslist willen wij veranderen al wat niet goed is. En honderd maal hebben wij daarom verklaard dat wij de huidige maatschappij, die grootendeels buiten God en zijn gebod is ingericht, op christene grondslagen wenschen herop te bouwen. Indien zulke strekking een « verstokt konservatism » heeten moet, dan hebben woorden hunnen zin verloren, en de voormelde heeren spreken een brabbeltaal. Meenen zij echter dat men daartoe bij de socialisten moet gaan aankloppen, en hun goedsmoeds het bestuur des lands zelf dienen in handen te geven? Neen! duizendmaal neen! want dezen zijn de gepatenteerde ontchristenaars van ons volk; wij bevechten ze; en liever een open strijd dan een verraderlijke verknechting!

Voor korte dagen, toen Minister Vande Vyvere een zeer vooruitstrevend regeeringsprogramma had opgemaakt, was gansch de rechterzijde eenparig er voor, en er was geen kwestie van « konservatieven » of « democraten ». De socialisten, stemden als één man tegen dit programma, en nu zou hunne revolutionnaire democratie als de eenige reddingsplank moeten aanzien worden! Als één man stemden zij tegen den heer Vande Vyvere dien grooten Vlaming, en nu zou men achter de roode vlag moeten loopen, om het Vlaamsch programma te doen zegevieren!

Wij denken dat er op dit oogenblik iets beters te doen is dan oneenigheid te verwekken tusschen Vlamingen en Walen, en al degenen verdacht te maken die niet met de socialisten willen samengaan. De vijand jubelt al genoeg en wij moeten niet langer troef in zijne kaarten spelen. Als katholieken die hunne partij lief hebben, is het onze plicht de geesten tot bedaren te brengen en de geschokte eendracht zoohaast mogelijk te herstellen.

Intusschen zijn wij verheugd dat de combinatie Poullet mislukt is.

Er is nu een drieledig ministerie gevormd, waarin de overmacht der socialisten althans werd verminderd.

Tongeren, red uw Schat!

Er is in Tongeren, zoo werd mij verhaald, nog al eens naar een schat gezocht. Onze oude stede, die, als bekend, op een nest van gangen en kelders staat opgetrokken, en waar herhaaldelijk, bij onderzoek of herstelling van een put, de grondarbeider bij eenige storting een geheimzinnig gat ziet geopend, niet wetende, waarheen hij de kans loopt te verdwijnen, lijkt wel, van haar onderlagen uit, een sterken trek op den schatgraver te moeten oefenen. Och, ijdel, somber bedrijf, dat des schatgravers, die zijn plagenden gouddorst verbergt in nachtelijk en eenzaam werk, zooals zijn vermeende schat in de duisternis der onderstad verscholen zit.

Laat u levensblijheid laven,
Kom hier niet meer somber graven!

zoo zingt Goethe hem toe, en wij slaan den blik in het volle daglicht, met lust en bewondering, op het bovengrondsche Tongeren met zijn schoone Markt en Vrijthof, met zijn heerlijke Kerk, zijn lieve torentjes van St-Jan en Franciscus, zijn kostelijke wallen en Jekerpartij, zijn eenig Begijnhof, ideeele schatten, waar de ziel, de overlevering onzer stad in levensvrede en schoonheid, geestelijk goed der burgerij, ons geheimzinnig uit aanspreekt en de herinnering opwekt uit de platheid van het alledaagsche stof.

Ha dat Begijnhof! Doorloop stil dat buurtje met zijn getrapte en gekruide topgevels, zijn kruisramen, poortjes en ommuurde hofjes, in den smakelijken Oost-Nederlandschen renaissancestijl, met hier en daar een herinnering der gothiek. Hoor die vrouwenstem zingen uit het half open venster, waar het waaiend gordijntje den bloempot beurtelings ontdekt en verbergt. Is het een begijntje, dat zingt bij het spellewerk, na hare vlucht uit de wereld hier in vromen weemoed de lauwheid harer ziel indachtig, en vol hoop in haar nadere betrekking tot God?

Maria coninghinne,
Mijn troost, mijn toeverlaet,
Vererijcht mi uws kints minne
Ende berou voer mijn misdaet.

Want ic wort wel gheware,
Dat Jesus minne is goet.....

Jesus riep zijn beminde bruyt:
» Coemt haestelijk sonder beyden
Ende doet mi op uws herten duer:
Ich spreke u gherne alleyne. »

Dat maechdeken had haer lief haast (ghehoort,
Zij stelde haer haest van der straten,
Si dede op haers herten duere,
Haren bruidegom heeft si in gelaten.

Doen si hem in ghelaten had,
Hi ghinc haer so minnelijc toe spreken:
» Segt mi, mijn uitvercoren bruyt,
Waerom hebdy mi soe dick vergheten?»...

Ic was in mijn hoofkijn om cruyt gegaen,
Ic en vant niet dan distel ende doorn (staen,
Den distel ende doorn die worp ic uut;
Ic soude gaerne planten ander cruyt.
Nu heb ic een gevonden, dye gaerden can;
Hi wil die sorge gaerne nemen aen.

Dat blanke leven, dat den modernen, gejaagden mensch zoozeer aanspreekt, waar het in beeld en woord voor zijn herinnering treedt; dat vrede, vertrouwen en rust ademend, zedenverzachtend en stille schoonheid minnend leven, is hier ook in de overlevering der ziel van Tongeren. Het is voor onze stad een geestelijk goed, een onderscheiding, een kustwaarde.

Doch zijn voorzetting is jammerlijk en zeer nabij bedreigd. Wel is er van het complex nog merkwaardig veel aan het verfraaingsvandalisme ontsnapt. Maar moderne, liefst glazen deuren, groote moderne ramen in de muren, gekleurde eternitplaten op de daken, verf en kalk (schoon dit laatste nog 't minst gevaarlijk), worden meer en meer dagelijksch middel in den aanslag op de zuivere schoonheid. Verschillende der grootste huizen vooral zijn al droevig geschonden. Bij den huidigen welstand in onze stad zijn de kleine begonnen dat lot te deelen. Want welstand brengt niet immer kunst; dikwijls openbaart hij ploertigheid van smaak.

Het is hoog tijd dat onze gemeente redde, wat te redden valt, in waakzaam opzicht, niet alleen door verbod van ongewenschte veranderingen, ook door steun met subsidie voor goedgezinde eigenaars, die verlangen te herstellen. Het gevaar is, inderdaad, dreigend van vandaag op morgen. Onverwijld behoort de tusschenkomst der stad **niet alleen het waarlijk oudschoone, maar eveneens het niet hinderlijk onbeteekenende te beschermen,** om het vloeken van een onverdedigbaar slecht modernisme te voorkomen. Niet alleen het belangwekkend huis moet gered, maar het geheele uitzicht van straat aan straat, der geheele buurt. Een kostbaar stuk beschavings- en levensgeschiedenis is hier te vrijwaren. Daarom moet op de volle breedte, van Jeker tot St. Anna-straat, en op de volle lengte, van Visé-poort tot Gevangenis de geheele wijk in de stadszorg opgenomen.

Tongeren, red dien schat! Het zal ons tot eere en hooger nut dienen!

KERMISSEN.

De tijd van kermissen is aangebroken.

Meer dan anders nog, wordt nu weer geofferd aan de godin « plezier ».

Gezondheid, naar ziel en lichaam, het beste dat de mensch in zich omdraagt, wordt nu weggeworpen, miskend om haar, de godin der XXe eeuw.

Plezier?

Is het plezier, vermaak dat men zóó smaakt, of zijn het giften, die stil maar het hart doorstroomt?

Is het plezier, te drinken neen, niet te drinken, maar te z...., tot men niet meer kan, tot men, als een vuile vod, neervalt in kant en haag, om er zijn overvloed uit te braken?

Is het plezier, zijn ziel te kwetsen, te dooden door woord en daad, door afschuwelijke ergernis?

Is het plezier, te genieten van die laagheid, ten koste van een warm ouderhart, zoo menigmaal?

O, ge weet het niet, genieters, dat thuis misschien, wijl gij bralt en ploert, een moeder en een vader om u weenen, hun kind, om uw ziel.

Och, hoe dikwijls gebeurt het!

Wijl moeder weent om hem, heete moedertranen, waggelt hij, de jongeling kroeg in, kroeg uit, en... denkt niet aan zijne moeder.

O, 'k wou het uitschreeuwen, over de daken: Jongelingen voor ge u aan zoo'n plezier geeft, denkt dan even, een oogenblik maar, aan uw ouders.

Denkt er dan aan, dat zij in het zweet huns aanschijns gewerkt hebben, om u een waardig man te maken.

Denkt er dan aan, dat ge, zoo ge toegeeft aan die lage driften, dat ge dan ook uw ouders, en al hun zwoegen voor u, miskent.

Jongelingen, wanneer ge na zoo een plezier, de diepte ervan pijlt, voelt ge dan niet dat die diepte ijl is, niets, niets, niets!

Datge meer verwachte dan ge vondt nadien.

Ja, jongelingen, gij ook weet het, maar u ontbreekt soms de moed, te strijden tegen die driften.

En toch, toen gij kind nog waart, toen kendet gij reeds, en beter dan nu, de duizenden middelen en wapens om u zelven te bestrijden.

En nu?

Roept er u, uit het diepte van uw hart, geen stem die vredig klinkt in den donkeren nacht van uw plezier?

Roept die stem u niet toe, te gaan waar uw geweten, uw ziel u leiden wil, op Gods vredebanen.

Dáár ook is plezier, oneindig plezier; een plezier dat Engelen neerstroomen in uw gemoed, wanneer ge zuiver zijt, zuiver als een kind.

O, luister naar die stem, de stem uwer kinderjaren?

Denkt aan moeder, vader; denk aan uw ziel!

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

Geneesheer-moordenaar.

Den 10 Maart laatst verdween te Marseille de genaamde Jacques Rumèbe, oorlogsverminkte, inkasseerder eener maatschappij, die juist 8,500 frank rondgehaald had. De zaak werd dien tijd druk besproken. Thans moest de politie een huiszoeking doen bij een geneesheer, Pierre Bougrat, ridder van het Eerelegioen, wonend rue de Senac. Die geneesheer werd vroeger reeds aangehouden voor aftruggelarijen. Hij is verwant aan verscheidene der oudste families van Marseille.

Tijdens de huiszoeking werd de politie een verdachten reuk gewaar, als van een in ontbinding verkeerend lijk. Eenige geburen hadden overigens over dien reuk al hun beklag gedaan. Nevens het laboratorium van den geneesheer ontdekten zij een groote kast, in den muur, doch heelemaal met papier overdekt. Er sloegen rare vlekken op dat papier uit. De deur der kast werd opengebroken en in de opening vond men het lijk van Jacques Rumèbe.

Bougrat kon geen uitleg geven over de aanwezigheid van het lijk. Jacques Rumèbe was zijn vriend, kameraad van heel den oorlog. Hij werd door den geneesheer waarschijnlijk gedood bij middel eener inspuiting.

Bougrat werd opgesloten in 't gevang.

De modelgeneesheer heeft volledige bekentenissen afgelegd. Hij spoot zijn slachtoffer een verdoovend middel in, om hem te berooven. De ongelukkige bezweek kort daarna.

Nadere bijzonderheden. — De Fransche dagbladen besteden gansche kolonnen aan deze opschudingbarende zaak.

Het was om de 8,500 fr. te bemachtigen die Rumèbe bij zich had dat de geneesheer hem zou om het leven gebracht hebben.

Maar er is meer: Men vraagt zich af of docter Bougrat de dader niet zou wezen van andere misdaden. Men haalt het geval aan van een barhouder die zou overleden zijn na een ganschen nacht in een dancing in gezelschap van docter Bougrat te hebben doorgebracht. Men gewaagt eveneens van de gevallen van eene ziekenverpleegster en van eene vrouw goed gekend in de middens waar men zich vermaakt en die omkwamen na inspuitingen door den geneesheer gedaan.

In elk geval stelde men de verdwijning vast van geld en juweelen der slachtoffers.

Docter Bougrat maakte overdreven uitgaven. Tijdens den oorlog had hij zich dapper gedragen en hij werd tot veertien malen gewond. Al scheen hij in den laatsten tijd niet over eene volkomen helderheid van geest te beschikken; toch vertoonen de misdaden die men hem toeschrijft de kenteekens van eene merkwaardige geestesbeheersching en een koelbloedige voorbereiding.

— **Een fortuin op een kind. Het wicht op den openbaren weg verlaten.** — Op den weg van Sains-du-Nord te Avesnes heeft men een levend kind ontdekt, eenige dagen oud. In de doeken ontdekte men een som van 25.000 frank.

Het parket van Avesnes heeft een onderzoek ingesteld, om de personen op te sporen, die het kind hebben verlaten. Het werd intusschen door liefdadige personen opgenomen.

— **Aardrijkskunde... onvoldoende!** — De Franschen staan met de aardrijkskunde op gespannen voet; 't is een bekend feit, waarover al vele geslaagde moppen zijn gemaakt. De Kopenhaagsche bladen vertellen thans, dat toen de Deensche kroonprins dezer dagen de Parijsche Kunstnijverheidtentoonstellling bezocht om het Deensche paviljoen te openen, Doumergue, de president der Fransche republiek, een gloedvolle rede hield, waarin hij de schoonheid van de Deensche hoofdstad... Christiania hoogelijk prees. De Deensche kroonprins hoorde het gewillig aan. Toen de toestand echter te pijnlijk werd, wilde een heer uit Doumergue's gevolg de situatie redden en hij maakte den president zoo kiesch mogelijk er opmerkzaam op, dat hij zich vergiste, daar Christiania de hoofdstad van... Zweden is!... terwijl men het op alle landkaarten als hoofdstad van Noorwegen aantreft.

ENGELAND.

Griezelige moordzaak.

Zekere Billington, wonend te Manchester, werd 's nachts gewekt door kreten, opstijgend uit de slaapkamer van zijn zoon, 35 jaar, en van zijn schoondochter. De man stond seffens op en begaf zich naar die kamer, waar hem een ontzettend schouwspel trof: zijn zoon, zijn schoondochter en hun drie kinderen lagen met overgesneden keel levenloos in hun bed.

Onmiddellijk werden de politie en een geneesheer ontboden. Terwijl de agenten het gebruikelijk onderzoek deden, stelde de geneesheer den dood vast van den man, de vrouw en twee kinderen. Een zesjarig dochtertje ademde nog lichtjes, en werd onmiddellijk naar het gasthuis overgebracht.

Men kan geen andere onderstelling maken dan dat de zoon Billington, in een plotsen aanval van zinneloosheid, zijn vrouw en kinderen afgemaakt heeft om daarna zelfmoord te plegen.

DUITSCHLAND.

Het servies van den Kroonprins.

Reeds meermalen werd gewag gemaakt van het huwelijksgeschenk, dat de Pruisische steden indertijd den kroonprins hadden toegezegd. Het bestond uit een zilveren tafelservies, welks vervaardiging aan de bekendste zilversmeden des lands werd opgedragen. Toen de oorlog uitbrak, was het nog niet af en toen het voltooid werd, was de tijd voor de aanbieding weinig geschikt. Het werd in de kelders van de Rijksbank opgeborgen en is daar nog.

Na zijn terugkeer uit Nederland heeft de gewezen kroonprins uitlevering van het geschenk gevraagd, waartegen de socialistische groep van den Pruisischen stedendag opkwam. Zij plaatste zich op het standpunt dat de belofte slechts mondelings aan den kroonprins gegeven, jurydisch niet bindend was en stelde voor het servies in een museum op te nemen.

De Stedendag benoemde een commissie, om over dit voorstel verslag uit te brengen, en deze heeft thans met alle burgerlijke tegen de socialistische stemmen beslist, dat de schenkers op moreele gronden verplicht zijn, hun belofte gestand te doen. De kroonprins zal dus zijn servies, dat een waarde heeft van omstreeks 1 millioen goud-mark, binnenkort wel krijgen.

RUSLAND.

Dreigt Revolutie? — Volgens berichten uit Moscow, zou daar een revolutie dreigen van de zijde der vereenigde arbeiders en boeren, die dreigen de roode republiek om ver te werpen, ontevreden als zij zijn omdat de sowjetregeering, terwijl de Russische arbeiders en boeren honger en gebrek lijden groote bedragen besteedt om Chineesche, Deensche en andere buitenlandsche stakers te helpen.

Deze voorspelling wordt gedaan in de kolommen van het weekblad « People », hetwelk een ongecensureerd bericht bevat van zijn correspondent te Moscow. Volgens het blad, zou thans de sowjetregeering voor de eerste maal in de geschiedenis bedreigd worden door een samengaan van arbeiders en boeren.

Het blad deelt voorts als bijzonderheid mede, dat, terwijl de regeeringsambtenaren vrije woning, automobielen, dienstboden, enz. hebben, er 1.369.000 werkloozen industrieele arbeiders zijn, waarvan slechts 15 % staatssteun geniet. Met het oog op dezen toestand moeten de plaatselijke co-

---

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 27 —

ORSINO
DE BANDIET
DER
ROTSVESTING.

— Die ik niet bezat, viel de prinses met vreeselijken lach in, terwijl haar gelaat met een vuurrood overtoog. Neen, Persano! Camilla, door minnaars omringd, die te vergeefs naar wedermin trachtten, kon u hare liefde schenken, die niet ongestraft versmaad zien. Ha, dwaze jongeling, ik beminde u met al het vuur eener eerste liefde; uw koel, terugstootend gedrag, dat aan beleediging grensde, deed mijne hartstochten, aan geenen tegenstand gewoon, des te heviger ontgloeien. Ik vergat mij dikwijls zoo verre, dat ik maar al te duidelijk den indruk liet blijken dien gij op mijn hart gemaakt had; te vergeefs! gij wildet mij niet verstaan. Eindelijk toch dacht ik overwonnen te hebben, gij beleedt uwe liefde... en noemdet den naam van eene andere, van een burgersmeisje, voor hetwelk gij mij versmaaddet, Julius, vervolgde Camilla met klimmend vuur, ook die beleediging was niet bekwaam de liefde, die ik voor eenen ondankbaren in mijnen boezem koesterde, uit te wisschen. List alleen kon mij tot het doel leiden, hetwelk ik beoogde; Laurentina voor u verloren zijnde, hoopte ik, zoo ver had een dwaze hartstocht mij verlaagd, zoudt gij mijne hand niet langer versmaden. Driemaal heb ik het voorwerp mijns haats in mijne macht gehad, doch telkens werd zij mij weder ontrukt. Zelfs ook gij, werd door eenen vermetelen roover uit de macht des gerechts gered. Camilla, graaf, was uwe aanklaagster; doch als reddende engel zou zij opgetreden zijn, om uw hart door dankbaarheid te winnen. Vruchteloos waren nu mijne pogingen, om het ellendig rooversmeisje op te sporen, totdat ik haar in de gravin Desnetti wedervond. De dag uws huwelijks werd bepaald; maar ook het uur mijner wraak was daar, het zou een lijkfeest zijn!

— Een lijkfeest? Laurentina! mijne bruid! mijne bruid! schreeuwde de graaf met de stem der wanhoop; zijn blik viel nu op het meisje, dat bleek en zonder eenig teeken van leven te geven, in de armen harer troostelooze moeder rustte; zijne oogen werden duister, hij waggelde en viel naast zijne geliefde neder.

— Monster der menschheid onwaardig! riep de hertog, die tot hiertoe zijne verontwaardiging bedwongen had, nu een verpletterenden blik op de prinses werpende, gij zult de gerechte straf uwer euveldaad ontvangen. Geleidt haar weg! vervolgde hij, zich tot de edellieden keerende, met uwe eer en uw leven, zijt gij mij voor haar verantwoordelijk.

Op dit oogenblik deed een zware donderslag de kapel op hare grondvesten daveren; de stormwind huilde, het zwarte zwerk, dat de zon als met een lijkkleed dekte, deed het daglicht aan de avondschemering gelijk zijn; zoo straks nog schitterde de natuur in haren prachtigsten bruidstooi, nu scheen zij het grijze hoofd grafwaarts te neigen. Zij is het ware zinnebeeld van aardsch geluk; slechts voor weinige minuten was eene reine vreugde het deel der bewoners van de villa Friascone, nu.... de ontembare hartstocht, de boosaardige wraakzucht van eene vrouw had dit geluk verwoest.... Niet de bruidsponde, het graf verwachtte de jeugdige gravin, den graaf een rouwfloers; het ouderhart treurde; geene juichtoonen, geene blijde vreugdegalmen, slechts kreten de wanhoop afgeperst, stegen als dolle klaagtoonen ten hemel....

Gevaarvol was haar toestand; gedurende verscheidene dagen schenen dood en leven om de overwinning te kampen, maar Lauretina's levensdraad was nog niet afgesponnen, zij zou met haren Julius vereenigd, gelukkig zijn.... Zij was niet, na met eene reeks van rampen geworsteld te hebben, aan hare ouders teruggeschonken om hun reeds ontrukt te worden.

Zes maanden waren verstreken, de geleden smarten werden als een afgrijselijke droom slechts herdacht, om het tegenwoordig geluk te hooger te gevoelen. Innig drukte de graaf, bij het verlaten der kapel, de hand zijner Laurentina, de huwelijksband had hunne liefde geheiligd.

De villa Friascone scheen nu in eene hofplaats herschapen; het geluk, dat de jeugdige echtelingen smaakten, deelde zich aan al de genoodigden mede; feest op feest wisselden elkander af; als oogenblikken snelden de dagen daar henen.

Eens dat nu de jonge gravin zich voor eenen oogenblik aan het feestgewoel onttrokken had, trad Eldinora het vertrek binnen en reikte haar een briefje over. Laurentina verbleekte.

— De prins Ferrannoni! riep zij met eenen onwillekeurigen schrik uit. Ik beklaag hem; maar wat zal ik... evenwel breng hem hier, Eldinora.

Weinige minuten daarna trad de prins het vertrek binnen; hij was in eenen grooten mantel gewikkeld en had den hoed diep in de oogen getrokken.

— Gravin, sprak hij, zich met zichtbare afmatting op den stoel plaatsende, die Eldinora hem aanbood, gij zult verwonderd zijn dat ik het waag voor u te verschijnen. Ik zal u echter niet behoeven te zeggen, dat het vaderhart veel geleden heeft door eene schrikkelijke wandaad, die, vervolgde hij, zijn hoofd ontblootende, deze kruin voor den tijd heeft doen vergrijzen.

Ik moet het bekennen en God vergeve mij dit, dat liefde tot mijn eenig kind, mij menigmaal tot eene toegevendheid verleidde, die wellicht den grondslag tot haar verderf gelegd heeft; maar waarin ook de oorzaak te zoeken zij van eene zoo afgrijselijke misdaad, als waartoe mijne dochter zich door hare hartstochten vervoeren liet, zij is begaan; het vaderhart bloedt; maar gravin, dat uw edel hart spreke, kan een vader iets onbeproefd laten, om zelfs het schuldige kind aan eene onteerende straf te ontrukken?

— Ik wenschte, zegde Laurentina, terwijl een traan van mededoogen haar oog ontviel, ik wenschte dat ik uwe smart verlichten kon; maar...

— De laatste hoop van een rampzaligen vader is dan verdwenen, sprak de prins met duisteren blik. Te vergeefs smeekte ik den vertoornden hertog om ontferming! hoe konde ik ook verwachten dat zij, die onder het moordstaal mijner dochter viel...

— Prins! viel de gravin in, laat de wanhoop u mijn hart niet verkeerd doen beoordeelen; de inzichten uwer dochter waren niet die der Voorzienigheid; eene hoogere macht heeft zich mijner aangenomen, mij in gevaar behoed en mij van den rand des grafs tot het geluk gevoerd, en zou ik dan eene vijandin vergiffenis weigeren, die, ja mijn verderf zocht, maar niet vermocht haar doel te bereiken?

— Gij dorst dan niet naar wraak, gravin? Gij begeert geen bloedig zoenoffer?

— Verre zij het van mij den dood uwer dochter te begeeren, integendeel indien het in mijne macht stond...

— Engel des hemels! viel de prins in, terwijl hij zich met hartstochtelijke drift aan de voeten der gravin stortte, ja, het staat in uwe macht, indien gij den hertog om vergiffenis voor mijne dochter verzoekt; ik ken Alexander de Medicis, hij zal niet minder edelmoedig willen zijn dan zij, die de eigenlijke verongelijkte is, en hij zal er in bewilligen dat Camilla in een klooster hare misdaad boete, en hoewel met weedom, zonder openbaar geschandvlekt te zijn, zal mijne grijze kruin in het graf kunnen nederdalen.

— Ongelukkige vader! sprak de gravin aangedaan. Ik zal beproeven wat ik vermag; maar vlei u niet met eene ijdele hoop, welke ik vrees niet te kunnen verwezenlijken.

— God behoede dit! maar dan ook, zei de prins, terwijl hij met eerbied de hand der gravin kuste, ook dan zal de overtuiging, dat voor het minst een edel schepsel in de smart van een rampzaligen vader deelde, mij het geloof aan menschelijke deugd doen behouden!

Met diep bewogen blik staarde Laurentina den prins na, die nu met wankelenden tred het vertrek verliet.

— Ach! riep zij uit, terwijl tranen haar gelaat bevochtigden, hoe verschrikkelijk moet de ziel van dezen ongelukkigen lijden!.... Rijk, eenen aanzienlijken rang in de maatschappij bekleedende, vader van eene dochter, naar wiens hand vorsten stonden, ziet hij zich eensklaps van al zijne hoop, van zijn eenigst kind beroofd en in het oog der wereld, met oneer en verachting overladen, totdat de dood een einde aan zijne ellende zal maken! Camilla, Camilla! al bezat gij een tijgerhart, indien gij het jammer, door uwe zondige hartstochten veroorzaakt, slechts ten halve kent.... moeten de pijnen der helle reeds hier uwen boezem martelen!....

Deze gedachte en het voorafgegane tooneel maakten eenen zoo diepen indruk op de gravin, dat zij zich ongeschikt gevoelde, dien avond weder in de zaal te verschijnen, en haren gemaal het verzoeken, haar afzijn, wegens eene lichte ongesteldheid, bij het gezelschap te willen verontschuldigen Doch niet zoodra had Julius deze boodschap ontvangen, of hij spoedde zich naar zijne jeugdige gemalin, wier bleek gelaat niet strekte om zijne ongerustheid te stillen.

De gravin vond echter ongeraden hem met de ware oorzaak bekend te maken, uit vrees, dat hij haar plan, om den hertog ten voordeele van Camilla te spreken, mocht afkeuren, en hare ongesteldheid aan vermoeienis toeschrijvende, drong de graaf er met teedere belangstelling op aan, dat zij zich oogenblikkelijk ter rust zou begeven. Dit was hetgeen Laurentina wenschte, zij kon nu ongestoord nadenken over de wijze op welke zij den volgenden morgend den hertog de zaak wilde voorstellen.

De hertog hield zich bezig eenige papieren te doorloopen, die hij zooeven ontvangen had, en daar deze hem eene gewenschte tijding van zijnen schoonvader, den Keizer mededeelden, bevond hij zich in goede luim, toen de gravin een gehoor het verzoeken.

Dit werd haar dadelijk verleend. Zoodra zij binnentrad, ging de hertog haar minzaam te gemoet, en deed haar naast zich plaats nemen.

— Het is een gelukkige dag voor mij, gravin! sprak hij met eenen genadigen lach; zoo even een gunstig bericht, en nu het vererende bezoek van onze schoone gastvrouw!

— Dit laatste zal uwe hoogheid, zei de gravin onwillekeurig blozend, wellicht zonderling voorkomen; doch daar ik eene gunst te verzoeken heb, welk ik wenschte uwe hoogheid in persoon voor te dragen, waagde ik het...

— Reeds bij voorbaat op onze toestemming te rekenen! viel de hertog op minzamen toon in; nu wij willen uw edelmoedig vertrouwen niet te leur stellen; mag ik weten gravin?...

— Het betreft mij zelve niet, sprak Laurentina in verwarring, maar echter....

— Gelukkig hij, die de schoonheid tot voorspraak heeft, vooral indien zij zich met uwe deugden vereenigt, gravin! De goede uitslag is niet te betwijfelen.

— Ik wensch het, uwe hoogheid! doch degene, voor wien ik uwe gunst behoef, is een zeer ongelukkig mensch.

— Hij is?

— De prins Ferranoni.

— Wat kan hij verlangen! riep de hertog duister voor zich ziende.

— Kan! riep de gravin, zich plotseling aan zijne voeten werpende, kan aan eenen ongelukkigen vader, iets dierbaarder zijn, dan het leven van zijn eenigste kind! en...

— Sta op gravin! sprak de hertog, laat hen knielen, die u beleedigd hebben; maar hoe kunt gij ten voordeele spreken van een wreed schepsel, van eene onmeedoogende...

— Die eenen grijzen en braven vader heeft.

— Het eerste stem ik toe, het andere willen wij niet onderzoeken. Doch al waren beide waar, het vonnis is reeds uitgewezen; de prinses en haar handlanger Gesparo, die mede in mijne macht geraakt is, juist toen hij het rijk dacht te verlaten, om elders van zijn bloedgeld te leven, zijn ter dood veroordeeld, en het recht moet zijnen loop hebben.

— Maar ook de barmhartigheid! God schonk uwe hoogheid de macht om te kunnen begenadigen, en ik smeek u...

— Gravin! sprak de hertog, ongaarne wilde ik u iets weigeren; doch bedenk.... de daad geschiedde voor het altaar in onze tegenwoordigheid, zij is dus dubbel schuld